

Posudek magisterské práce Kamily Rokytové

Kamila nazvala svoji práci "Někdy doma" proto, že prožívá velmi intenzivní období svého života spojené s mateřstvím. Je obdivuhodné, že dokázala spojit dvě tak náročné a odlišné činnosti jakými sochařství a mateřství jsou. Naprosto chápu její radostné zaujetí synem, který se jí v prvním roce života proměňoval před očima. Bylo jen logické, že se začala ve své tvorbě zabývat právě jím. Je úžasné sledovat proměny tvarů a proporcí rostoucího dítěte a je velmi obtížné udržet si soustředění v tak náročném období plném emocí. Kamila se soustředila na sochařskou formu a klasické sochařské postupy spojené s modelováním do hlíny. Svého syna namodelovala ve dvou posicích a odlila do bílého acrystu. Obě plastiky jsou vymodelované celkem zručně bez snahy o výraznou sochařskou formu. Modelování ostatně není silnou stránkou autorky. Je to dáno tím, že neprošla klasickým sochařským školením. Na naší fakultu byla přijata až do magisterského studia a to na obor Papír kniha k docentovi J.H. Kocmanovi. Odtud přešla do ateliéru figurativního sochařství nejprve na stáž a potom nastálo. Studiu figury se tak věnovala jen okrajově a krátce. Spíše se zabývala možnostmi materiálů speciálně odlévání do papíru. Překvapilo mě, že se pustila do realistických soch tradiční technologií a v tradičním bílém sádrovém materiálu. Sochy sice nejsou odlité do sádry ale do akrylové hmoty a jsou tedy technologicky náročnější a mnohem pevnější ale výsledný účinek je se sádrou zaměnitelný. Odvaha, pustit se do realistického sochařství s tak malými zkušenostmi je mi sympatická. Pro celou práci je ale daleko důležitější než tato odvaha to, že jsou sochy - jen - součástí jednoho objektu. Její syn vymodelovaný ve dvou posicích ze dvou časových úseků svého života prolézá důvěrně známou postelí svých rodičů. Zajímavé na objektu jsou proporce které se podřizují proporčnímu zmenšení soch. Obě sochy mají sice realistickou formu ale jsou zmenšené na dvoutřetinovou velikost. Postel peřiny prostě všechny proporce objektu jsou také zmenšeny na dvě třetiny původní velikosti. Realismus je v ten okamžik nereálný svým měřítkem. Tento princip není neznámý a nový. V hyperrealistickém sochařství s ním pracuje například Ron Mueck a vlastně změna měřítka je v sochařství běžně používaný princip. Zajímavá mi připadá kombinace intimity, časového zdvojení dítěte, zmenšené měřítka a kombinace realistického detailu s naturalistickým nábytkem. Poměrně hodně principů, které namíchané dohromady kupodivu pohromadě drží a nerozpadají. Je to dáno tím, že jsou výtvarně spojené bílou barvou ve všech jejich přirozených podobách. Sádrová bílá obou soch, které tak zůstávají sochou, bílá barva prostěradel i povlečení zmenšených peřin nechává nenásilně vyniknout přirozenou měkkost. Bílá konstrukce postel působí pravdivě. Je to asi dáno tím že věrně alespoň podle svých slov zmenšila skutečnou postel v té podobě v jaké jí někdo kdysi vyrobil. Právě ta neuvěřitelná proporce dělá z postele dost uvěřitelný, přesvědčivý a výrazný sokl. Myslím že se Kamile podařilo zachytit kus jejího náročného ale krásného životního období ale hlavně se jí podařilo svoji radost předat a to považuji za cenné. Navrhuji hodnocení –

Michal Gabriel

